

Szerdától szombafig ismeretlik a gázgyári tárgyalások anyagát a városatyákkal

Szeptemberben lesz a gázgyári közgyűlés

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármesternek, mint ismeretes, az a terve, hogy a gázgyári bizottság eddigi tárgyalásainak egész anyagával még a döntésre hivatott rendkívüli közgyűlés összehívása előtt megismertesse a törvényhatósági bizottság tagjait. Az ismertetésnek eredetileg azt a módját választotta, hogy a városatyákat lakóhelyük alapján városrészenként hívta volna össze, később azonban módosította a tervét és úgy határozott, hogy a csoportokat nem a lakóhely alapján, hanem a foglalkozási ágak szerint állítja össze. Az akció lebonyolításával a polgármester dr. Szekerke Lajos tisztí ügyészt bízta meg.

Dr. Szekerke Lajos kitűzte az ismertető csoportüléseknek a terminusát. A törvényhatósági bizottságot foglalkozási ágak szerint négy csoportra osztotta és a jövő hét négy egymásután következő

napjára hívta össze a csoportokat. Az első ismertető ülés szerdán lesz, az utolsó szombaton. A csoportok előtt az anyagot dr. Szekerke fogja ismertetni. Az ismertetés megkönnyítése céljából a bizottságok tárgyalásának eredményeképpen megkövetelt pótszerződés-tervezet egy-egy példányát néhány nappal ezelőtt szétküldték a törvényhatósági bizottság tagjainak, akik azt így előzetesen is tanulmányozhatják.

A gázgyári szerződés ügyében a rendkívüli közgyűlést valószínűleg csak szeptember elején hívják össze, mivel augusztusban még egy városi főtisztviselő jelentékeny része, mint a városatyák jelentékeny része szabadságon lesz. Somogyi polgármester, aki feltétlenül részt akar venni a közgyűlésen, szintén csak szeptember elején tér vissza szabadságáról.

Nagy részvét mellett temették el szombaton délután dr. Kószó Istvánt

(A Délmagyarország munkatársától.) Szombaton délután öt órakor temették el nagy részvét mellett dr. Kószó Istvánt a felsővárosi Dugonics-temetőben. Már a kora délutáni órákban megindult a népvándorlás a temető felé. A temetőbe vezető utvonalat teljesen ellepte a tömeg. Minden sarkon diszruhás rendőrök állottak és a zsúfolt villamosok egyre szűkítették a közönséget. A Dugonics-temető kapujában diszruhás rendőrök álltak diszországot. A rendőrség így adta meg a végüliséget egykori felettesének.

A ravatali

A halottas ház előtt állították fel. A nehéz tölgyparkorsó alig látszott ki a koszorúk és a csokrok tömegéből. A ravatal körül rendőri diszszakasz állt őrséget, kivonultak Horváth Ferenc parancsnok vezetésével az önkéntes tűzoltótestület tagjai is. A ravatal körül láttuk többek között dr. Aigner Károly főispánt, aki a belügyi kormányt képviselte, dr. Somogyi Szilveszter polgármestert a város tisztikarának az élén, dr. vitéz Shuoy Kálmán altábornagyot, a szegedi vegyesdandár parancsnokát a tisztí küldöttség élén, a rendőrtisztikart dr. Buócz Béla főkapitányhelyettes vezetésével, dr. Szalay József volt kerületi főkapitányt, a szegedi papságot Raskó Sándor főesperes vezetésével, dr. Zombory Jenő főügyészt, dr. Zabay Ferenc főügyész helyettesét, dr. Kovács Rókus táblai tanácselnököt, a tábla, a törvényszék és a

járásbírószág számos bíróját, dr. Széll Gyulát, az ügyvédi kamara elnökét, dr. Pap Róbert ügyvédi kamarai alelnököt, Kormendy Mátyást, az ipartestület elnökét, dr. Boross Dezső ny. főügyészt, dr. Ditrői Gábor és dr. Berecz János egyetemi tanárokat, valamint a szegedi gazdatiszadalm vezetőit.

A gyászszertartás

Dr. Glattfelder Gyula megyéspüspök végezte nagy papi segédlettel. A püspök a szertartás után rövid búcsuztató beszédet mondott. Meltatta az elhunyt érdemeit és hangsúlyozta, hogy az a szeretet, amely a város közönsége részéről a temetésen ilyen impozáns mértékben nyilvánkozott meg, nem annyira a politikusként, mint inkább a jó embernek szólt, aki hű fia volt mindig városának és egyházának. A püspök rövid imát mondott a koporsó előtt, majd Csomák Elemér egyházi kar-nagy énekelt búcsuztatót.

A város hatósága és közönsége nevében

Somogyi polgármester

búcsuzott el megható hangon az elhunytól. Beszédében, amelyet többször szakított meg a zokogás, többek között ezeket mondotta:

— Dr. Kószó István, Szegednek nagy fia a város közönsége nevében búcsút veszek tőled! Félévszázadon át voltál vezérlő férfiad a város közéletének és téged nem a pártfogás emelt e díszes ma-

csónan fogtam a volánt, mert a világháború táján kellemetlen hulláshag csapott meg s ettől már sokszor rosszul lettem. A Szentiszteletűnek is valami undert éreztem, de ez inkább szellemi természetű volt. Aztán csak úgy gázoltam a halottakban. Gépem romok, temetők és örültek fölött nyargalt. Napfényed keveset időztem, hogy legyen erőm a jövőben is a békét hirdetni katedrámról.

A nagy sebesség szédített. El is felejtettem, hogy periódusok is vannak a világon. Így közelről úgy tűnt, mintha tudományos ketrec-gyártás lenne az egész. Cronwell táján hirtelen valami nagy zökkenést éreztem. Ijedten rángattam gépem, de hiába. A kerekek, mintha megkergültek volna, összevissza kezdtek forogni. Püföltem a csavarokat, megtöltöttem a benzintartályt, de a gép csak keringett. Aztán a kormány is eltört. Vélem volt. Kocsim leszaladt a megtanult pályáról s olyan vidékeken vágatott át, melyeket Welis nem emlelt meg. Teljesen belezavarodtam az időbe s fogalmam sem volt, hogy merre vagyok. Néha már mintha Áttilt láttam volna, aztán újra Bismarck tűnt föl. Tudományom fölmondta a szolgálatot, kicsuszott az idő a lábam alól.

Ahogy így nyargaltam veszett módjára s meg voltam róla győződve, hogy Bizánc bukásánál tartok, különös, ismeretlen világ tűnt föl. Autók szaladtak az uccákon, gyárkémények pöfékeltek s ami még jobban megkomolyított, az emberek ruházata is alig különbözött az enyémtől. Ugy rémlett, mintha már álmodtam volna erről a világról, noha soha semmilyen történelemben nem olvastam róla. Sajátságos.

Gépem végül is nagyot dörrent és megállt. Itt állt meg ebben az ismeretlen, különös világban. Ugy látszik, erről megfellekedezett a történelem. Mi-

lyen fogyatékos is a historikusok világa! Néztam és bámultam. Hol is lehetek? Talán a római birodalom ismeretlen területén? Vagy Ázsiában? S már fogalmaztam is korszakalkotó tanulmányomat az elszigetelt kultúráról. S milyen kedvesek az emberek! Köszönnek és tovább mennek. A sarkokon rongyos koldusok állnak, akárcsak nálunk a munkanélküliek. Különös világ!

Leszálltam gépemről és körülnéztem. Nem, ilyen korszakról én soha nem tanultam. Lehet, hogy zseni vagyok s ősemlékként élt bennem ez az egész, azért ilyen ismerős. Gyorsan le is jegyeztem néhány szembevetendő jeleiséget. Föltűnt, hogy sok a szegényember és a hivatalnok. Milyen rémek periódust csinálók én ebből! Az is szembe ötlött mingyárt, hogy míg egyesek sokat ettek, addig a többiek éheztek. Milyen új szempontból fogok eztán előadást tartani!

Ahogy így ujongtam s csodálkoztam az ismeretlen kultúra furcsaságain, egy terjedelmes asszonyosság közeledett felém és mosolygott. Megsimogattam a szakálam, hogy koromra figyelmeztessen. De az asszony nem tágitott. Végül is elébem állt és rám kiáltott:

— Meltóságos ur, miért nem jön ebédelni?

Megállt a szívverésem.

— Maga az Julis? — dadogtam. — Hát hol vagyok?

— Ne tessék már tréfolni velem. Hát itt a korszón.

Szörnyű világosság támadt agyamban. Jegyzeteimet zavarlan tépdestem össze. Megörültem? Történész vagyok és nem ismerlek rá a saját koromra.

Másnap összeroppanva kértem nyugdíjaztatásomat és visszavonultam a tudományos élettől... Azóta jobban vagyok.

FÜRDŐRUHÁK
szinben, minőségben és árban utólrhetetlenek
LAMPEL & HEGYINEL

gaslatra, hanem erős jellemű és kiváló képességű. A te nevedet hiába keressük ősi nemesi levéltárak törzskönyveiben, hiába kutatjuk a cimereket lajstromában. De igenis fenn van jegyezve az élet könyvében, mint aki keresztül törted magadat ezernyi ezer akadályokon és érvényre jutattad egyéniséged értékeit. Politikai jellemzőságot olyan magas közjogi méltóságra emelt, amire a városi nemzedékből senki el nem jutott. Mint városi polgár kivettél részedet a város minden örömeiből és szenvedéseiből s minden nagy alkotásából. Mint ellenfél félelmetes, de lovasias s mint jóbarát megértő és támogató voltál.

— És most mind e sok dicsőség és nagyság a porba hull. Halandókhöz illő alázattal nyugszunk meg a mindenható végzésében és most a Dugonics András temetőjében helyezünk örök nyugalomra. Itt ebben a mindig nagyobbodó temetőben, amely annyi polgári erény és polgári vétek nyughelye. A halottaknak ez a hatalmas hadserege a város búcsuzó közönségével együtt vigyázzállásban tisztelgve tekint most feléd, érzi mindenki a perc nagyszerűségét, hogy az utóbbi évtizedek egyik legnagyobb szegedi vezéralakja lépte át ezuttal a halandóság küszöbét.

A közjegyzői kamara nevében dr. Sirshiek György mondott búcsuztató beszédet. A közjegyzők dr. Kószó Istvánban a legjobb kartásukat veszítették el, aki egész életével példaadás volt, mindig a jogot és az igazságot szolgálta.

Az ügyvédek,

az ügyvédi kamara nevében dr. Pap Róbert búcsuzott el az elhunytól. Dr. Kószó István bölcsességét Deák Ferencéhez hasonlította, mert az ő bölcsességének is a feltétlen igazságszeretet volt az alapja. Mindig másért dolgozott, harcolt, nagyon sokszor saját érdekeinek rovására is.

Gárgyán Imre a Belvárosi Függelenségi Kör elnökét búcsuztatja Kószó Istvánban. A könnyekig meghatotta a temetés közönségét a zánkányi gazdák követének, Ordógh Imrénék búcsuztató beszéde.

— Kedves barátunk, urunk — mondotta Ordógh Imre könnyekkel küzdve — elhoztuk neked szűkebb szülőházadnak, Zánkának homokját és virágjait. Legyen párnád a sírban, ezen pihenj a feltámadásig.

Végül Deák János az alsóvárosi népkör nevében mondott búcsubeszédet. Elmondotta, hogy ötven évvel ezelőtt dr. Kószó István a népkörből indult el politikai útjára. Ebben a népkörben adott lendületet a szegedi függetlenségi mozgalomnak.

A búcsuztató beszédek után a hatalmas tömeg sorfala között megindultak a nehéz koporsóval a sír felé. A koporsó mellett roskadozva, zokogva haladtak a gyászborult család tagjai.

A sírnál

a püspök megegyezően beszélt a koporsóval, majd rövid imát mondott és dr. Kószó István koporsóját lassan lebecsajtották a sírgödörbe. A tömeg még, akkor is ott állt a frissen hantolt sír körül, amikor letűzték az egyszerű fejfát, amely szomorúan hirdeti, hogy az új sírban dr. Kószó István nyugszik, aki élt 71 évet.

Széchenyi Mozi

Vasárnap, július hó 10-én utólrára

A terem jéggel van hűtve!

Repriz!

ŐFENSEGE A MOSONE

(Bibor és kéklítő)

Zenés és énekes bohózat 10 felvonásban

Főszereplő: HANSI NIESE

Előadások hétköznapiakon 5, 7, 9 órakor.
vasárnap 3, 5, 7, 9

Mindennemű

órajavitást

jóállással vállalunk

REICH,

Kelemen ucca 11.